

Egy cukormázos örökkön-örökké

Életek és édességek

Csokoládéimádók 2.

*finep
selection*

TARA SIVÉC

T A R A S I V E C

Életek és édességek

Egy cukormázás örökkön-örökké

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

A férjemnek. Köszönöm, hogy mindig elolvasod az írásaimat, és nem höbörögsz, amikor azt követelem, hogy mondd el az őszinte véleményedet. Köszönöm, hogy nem mondd el, milyen szarok, amiket elolvastatok veled. Köszönöm, hogy megosztottad velem az őszinte véleményedet a Candida-fertőzésről, és hogy nem hánytál le.

Buffynak, a nővéremnek, akinek más az apja, és aki az én lelki társam. „Te ribanc! Buffynak mertél szólítani?” Egy nap ugyanabban az államban fogunk élni, és a világot szét fogja vetni a faszaság. Ez tény.

A családomnak. Mind örültek vagytok, de nem cserélnélek le benneteket senkire. Köszönöm a teázásokat, a mennyezeti ventilátoros baseballozásokat, és azt, hogy „Te is érzed ezt a szagot?”

Nélkületek rendkívül unalmas lenne az életem.

1.

Zöld zselé és aligátorteknős

VAN EGY ÁLMOM.

És ebben az álomban a takaró alatt fekszem, alig néhány centire Cartertől. Meredten nézem a mellettem fekvő testét az éjjeliszekrényen álló ébresztőóra zöldeskék derengésében, mely épp csak annyira világítja meg a szobát, hogy látni engedje Carter mellkasának emelkedését és süllyedését. A takaró lecsúszott a derekáig, ő pedig nyugodtan alszik, egyik karjával eltakarja a szemét, a másik pedig a feszes, meztelen hasán pihen. Melléje csúszok végtelenül lassan, vigyázva, nehogy felébrezzem, amíg olyan közel nem érek hozzá, hogy érzem a bőréből áradó meleget, ami tetőtől talpig átmelegít. Kihúszom a karomat a takaró alól, és a kezeimet kinyújtom felé. Megérintem a sima, izmos mellkasát, ujjaim felcsúsznak a testen és... kiszorítom belőle az utolsó szuszt is.

Na jó, ez valójában nem is álom. Inkább a vágyam. Erről fantáziálok, amikor nincsenek annyian az üzletben, meg az élelmiszerboltban a sorban állva, gyakorlatilag minden áldott nap minden egyes

percében, amikor azon kapom magam, hogy ásítózom és nyugős vagyok az alváshiánytól. De szó sincs róla, hogy valaha is megvalósítanám ezt a vágyamat. Szeretem Cartert. Tényleg. Csak néha nehéz eldönteni, hogy őt vagy az alvást szeretem jobban.

Néhány hónapja Carternek még a létezéséről sem tudtam. Oké, tudtam, hogy létezik valahol a világban, a szivárványon túl, egy távoli vidéken, és éli a saját életét. De soha fel sem merült bennem, hogy valaha is megállt volna akár csak egy percre, és rám gondolt volna. Kiderült, hogy mindkét dologban tévedtem. A távoli vidék csak néhány mérföldnyire volt innen, és hogy ne gondolt volna rám? Nos, rémülten kellett tudomásul vennem, hogy a Romana és Tiffany-könyvek közhelyével élve, éveket töltött azzal, hogy epekedve kutasson utánam („a megszökött lány” után) szerte a világban.

Ez utóbbi én lennék, ha nem figyeltetek volna.

Igen, itt voltam én, egy huszonnégy éves nő, aki egyedül nevelte a kisfiát, Gavint (a csodálatos búcsúajándékot, akit az örülten jó szüzességelvesztő képességemért kaptam jutalomként, juhéjj!), amikor a srác, akinek a sörpongtól fellelkesülve, egy főiskolai bulin véletlenszerűen odaadtam a már említett szüzességemet, hirtelen felbukkant a szülővárosomban, aztán levett a lábamról, és apja lett a gyerekének, akiről addig azt sem tudta, hogy a világon van. Ilyen a világon nincs! Ilyen tökéletes dolgok csak könyvekben vagy John Hughes-filmekben történnek.

Ami azt illeti, Carter soha nem állt az ablakom alá egy magnót tartva a feje fölé, és soha nem rohant végig az utcán, hogy a karjaiba ugorhassak, és úgy megcsókoljon, hogy a lábujjaim is beleremegjenek, aztán átadjon egy pár gyémánt fülbevalót, amit alig pár perce még valami másik tyúknak akart odaadni. A mi történetünk nem

igazán hasonlít a tipikus nyolcvanas évekbeli tinifilmek sztorijaira. Teli van idegrohamokkal, kiborulásokkal, részeg randalírozásokkal, káromkodással, félreértésekkel, vitákkal, fenyegetőzésekkel és nyilvános helyen lezajlott, csokoládéban úszó szexjelenetekkel, amiket csak egy szűnyogherez-szörszál választott el attól, hogy a tévé is közvetítse. Mindezek ellenére Carterrel sikerült megoldani a gondjainkat egy félórás, főműsoridős vígjátéksorozat sebességével és hatékonyságával. Nem olyan az életünk, mint a *Valami kis szerelemben*, de átkozottul közel áll ahhoz. Mondjuk, még mindig várok az utcai csókra és a gyémánt fülbevalókra.

Mindezen káosz közepette rengeteget dolgoztam azon álmom megvalósításán, hogy megnyissam a saját cukorkás és édességes üzletemet. Örület, nem igaz? Miért ne dobjak még egy lapátnyi aggodnivalót az egyre növekvő kupacra? Nem véletlenül van egy *Majd alszol a sírban!* feliratú mágnes a hűtőmön.

A legjobb barátommal, Lizzel, mindig is terveztük, hogy egy nap közös üzletet nyitunk. Csak aztán engem lefoglalt az anyaság, és az ambícióimat takaréklángra tettem. Liz viszont befejezte a főiskolát, és gőzerővel vetette bele magát álmai megvalósításába. Amiről viszont nem tudtam, hogy arról is gondoskodott, hogy az én reményeim se haljanak meg azzal a képességgel együtt, hogy behugyozás nélkül tudjak tüszenteni.

Mindig is nagyon független nő voltam, így aztán hozzá kellett szoknom a gondolathoz, hogy van valaki, aki csak úgy díszcsomagolásban, masnival átkötve átnyújtja az álmaimat. Liz néhány évvel ezelőtt örökölt egy nagy halom aprót a nagypapa után, és úgy gondolta, nagyszerű befektetési lehetőség megvenni egy épületet, ahol egymás melletti üzlethelyiségeket alakíthattunk ki. Eltartott pár napig, amíg kirángattam a fejem a seggemből, és rájöttem, hogy nem

szánalomból csinálta az egészet, hanem azért, mert szeret. És mert az ő álma hiába válik valóra, akkor lesz igazán boldog, ha az én álmaim is megvalósulnak.

Szóval, röviden, halálosan FÁRADT vagyok! Amivel vissza is kanyarodtunk a fojtogatós fantáziálásomhoz. Együtt élni egy másik emberrel némi alkalmazkodást igényel. Mindeddig csak néhány idegesítő tulajdonságot találtunk egymásban, de ezeket az akadályokat leküzdöttük és még mindig erős közöttünk a kötelék. Jobban szeretem Cartert, mint azt valaha is lehetségesnek tartottam. Ráadásul bebizonyosodott, hogy ő a legjobb apa, akit egy nő akarhat a fiának. De esküszöm az Istenre, Jézusra, Szent Máriára, Szent József-re és Jézus gyerekkori barátjára, Biffre, ha nem hagy fel azzal, hogy minden kibaszott hajnalban 4.58-kor felébreszt a körfűrész idéző horkolásával, David Carradine-osat fogok játszani vele.

Ó, igen, ifjú szöcske, most megfulladsz álmodban.

Habár, ha jobban belegondolok, David Carradine *saját magát* fojtotta meg valami fura szexjáték közben, ugye? Nem hiszem, hogy rá tudnám venni Cartert, hogy fojtsa meg magát, bármilyen meztelenre is vetköznék.

Megpróbáltam mindent, hogy elviselhetőbbé tegyem az éjszakáimat. Finoman meglöktem a karját, hogy az oldalára forduljon, mert a Google szerint a testhelyzet-változtatás megszünteti a horkolást.

Tévedés. És csönd legyen! Minden, amit a Google ír, igaz! Más különben honnan tudnám, hogy a világ legöregebb élő aranyhala 41 éves, és Frednek hívják? Vagy azt, hogy ha beírjuk a keresőbe, hogy „askew¹”, akkor az oldal enyhén jobbra fog dőlni? Ezek tények, emberek!

¹ Ferde, angolul.

Apám azt javasolta, hogy vegyek egy doboz orrtapaszt, és ragasz-
szam Carter orrnyergére, minden éjjel, lefekvés előtt. Nem műkö-
dött. Másnap reggel orrtapaszokkal a testemen ébredtem, olyan
helyekre voltak ragadva, ahová *soba* nem lenne szabad ilyesmiket
ragasztani. Ez egészen vicces mindaddig, amíg nem kell az ember-
nek tükörrel, zseblámpával és csipeszekkel bezárkóznia a fürdőszo-
bába.

Téhetetlen dühömben már a matracot ütöttem-rúgtam, miköz-
ben némán sikoltozva szidtam a faszszopó horkolókat, akik nincse-
nek tekintettel azokra, akik halkan alszanak, és letéptem róla a ta-
karót, és az arcába csaptam a párnájával, amit a feje alól ráncigáltam
ki, miközben befogtam az orrát.

Ne ítélkezzetek felettem, oké? Én nem tudok rendesen aludni!

És különben is, épp csak addig fogtam be az orrát, amíg nem kez-
dett fuldokolni a saját nyálában. Mihelyt meg tudott szólalni, részle-
tesen elmesélte az álmát, amiben azt hitte, meg fog fulladni, és mi-
közben fuldoklott, rájött, hogy lefekvés előtt elfelejtette mondani,
mennyire szeret. Igen, volt büntudatom. És igen, azzal tettem jóvá,
hogy szexeltem vele hajnali ötkor, és nem, nem vallottam be, hogy
én akartam megölni álmában.

Kellenek titkok is egy párkapcsolatban.

Carter szerint cuki vagyok, ahogy idegeskedem a horkolása mi-
att. Na persze. Nem az ő füle vézrik az éjszaka közepén, és nem ő
imádkozik azért, hogy a hálótársa fulladjon meg álmában. Ó, nem,
ő messze jár Álomországban, és azon tűnődik, hogy a marha jó ero-
tikus álma aláfestő zenéje mellett miért hallja késélezés hangját is.

Múlt éjjel, az egyik jól irányzott, combjára mért rúgásom, aka-
rom mondani, finom paskolásom után nagy nehezen elhallgatott,
és oldalra fordult. Gyönyörű pillanat volt. Ahogy a csend, béke és

nyugalom elárasztotta a hálószobát, majdnem kicsordultak a könnyeim az örömtől. Sajnos azonban, mihelyt elaludtam, és kezdem volna vidáman barangolni a saját álomvilágomban, Carter felrázott, és megkérdezte, mondtam-e valamit. Mert ő (aki ugyan úgy aludt, mint a bunda) meg mert volna esküdni rá, hogy azt kérdeztem, a csomagtartóba kell-e rakni a zöld zselét az aligátorteknősökkel együtt.

Szolgálati közlemény férfiaknak: ha azt látjátok, hogy életek párja mélyen alszik, és a suttogva feltett kérdésekre nem érkezik válasz, ne lepődjete meg, hogy amikor felráztok bennünket, és elisméltitek a hülye kérdéseket ötven decibellel hangosabban, mint első alkalommal, zöld hányadékot kezdünk okádni a gyorsan forgó fejünkéből.

Szóval, ott feküdtem megint teljesen ébren hajnali ötkor, és villámokat szórt a szemem életem szerelmére a sötétben, miközben azon gondolkodtam, képes leszek-e normális arcot vágni, ha majd ránézek, amikor megrendelem azt az állsízjas szerkezetet, amit a Home Shopping Networkön láttam múlt héten. Ahogy a plafont bámultam, és azon tűnődtem, hogy egy horkolást megakadályozó eszköznek miért kell ennyire hasonlítania a szuszpenzorra, hirtelen eszembe jutott valami *más*, amit a Guglin találtam nemrég, és még nem próbáltam ki (Fred, a 41 éves aranyhal – FRED LÉTEZIK, az isten verje meg!). A cikk szerint, ha egy rövid, véletlenszerűen kiválasztott egy szótagú szót kiáltunk hangosan a horkoló személyre, akkor az eljut a tudatáig annyira, hogy attól az illető abbahagyja a horkolást, de közben nem ébred fel.

Oldalra fordítottam a fejemet, és Carter arcélét néztem. Ahogy lassan ráébredtem, hogy ő nyugodtan alszik, miközben én éppen Álmatlanság földjén tanyázom, az ő elferdült orrsövényének egyenes

következményeképpen, felébredt bennem a gyilkolási vágy. Mivel a dühömet nem vezethettem le az orrsövényén anélkül, hogy vérezne, gondoltam, inkább kipróbálok valami mást. Különösen, mivel ha megvennék egy ilyen állsij-szuszpenzor-horkolásgátlót, akkor ezentúl Pöcsarcnak kéne szólítanom Cartert, amit szerintem nem venne jó néven.

Mély levegőt vettem hát, és kieresztettem az egy szótagú szavamat: KUUUSSSS!

Carter a pillanat törtrésze alatt ordítva felébredt, és addig kalimpált kézzel-lábbal, míg leesett az ágyról, és hangos puffanással a földön landolt.

– A picsába! Mi volt ez? – morogta a padlóról.

– Azt hiszem, zöld zselé van a csomagtartóban az aligátorteknősök mellett – jelentettem ki, majd oldalra fordultam, és bekucorodtam a takaró alá.

2.

Éhes a kutyám

—**S**ZERINTEM EZ EGYSZERŰEN NEM JÓ ÖTLET, CLAIRE. A szemeimet forgatva apámra néztem, miközben belöktem egy tálca friss Butter Brickle szeletet az elülső pult alatti átlátszó vitrinbe, a szükségesnél kicsit hevesebben. Az idegességemnek köszönhetően néhány szelet kiugrott a helyéről, és ahogy benyúltam, hogy megigazítsam őket, erősen össze kellett szednem magam, hogy ne egyek meg még egyet. Bármennyire is imádok édességeket készíteni, normális esetben nem sokat eszem belőlük. Az én ízlésemnek inkább a sós ropogtatnivalók felelnek meg. Nem tudom, mostanában mi van velem. Ha továbbra is ilyen tempóban csekkolom az árut, nő még egy farpofám, hogy elférjen az a sok plusz zsír.

– Tényleg nem hiszem, hogy ezt átgondoltátok – folytatta apám, és nekidőlt a pultnak, a karját összefonva a mellén.

Visszavonom. Pontosan tudom, hogy miért csipegetem a csokit és a sütitket.

Újra benyúltam a vitrinbe, fogtam a legközelebbi Butter Brickle szeletet, és egyszerre betömtem az egészét a számba. Egy pillanatra

elidőztem, és élveztem a barnacukor, a vanília és a karamelladarabkák ízét, és hagytam, hogy a cukros édesség csodát tegyen, és elűzze a stressz egy részét. Mivel fizikailag kevés voltam kihajítani a boltból a száznyolcvannyolc centis feszültségforrást, amivel aktuálisan bajlódtam, anélkül, hogy sérvet kaptam volna, be kellett érnem ezzel. Lenyeltem a hatalmas falat sütit, és próbáltam nem arra gondolni, ahogy az lábakat növeszt, és egyenesen a seggemhez rohan, miközben vajtól csillogó lábnyomokat hagy a csípőmön maga után. Mély levegőt vettem, és összeszedtem magam, hogy elintézzem apámat.

– Apa, Carterrel már két hónapja élünk együtt. Kicsit elkéstél ezzel a beszéddel, nem gondolod?

Apám soha egy szót nem szólt az ellen vagy mellett, hogy Carterrel összeköltöztünk, mióta ezt bejelentettük a *Csábítások és csemegék* megnyitásakor. Csupán mordult egyet, Carterre bámult, és odébb állt. Ami engem illet, én ezt a beleegyezésének vettem.

Erre most, hogy már két hónap eltelt, és én a várakozásával ellentétben nem gondoltam meg magam, hirtelen véleményyt formált.

– Mindenki azt mondja, minek megvenni a bárnt, ha ingyen is megkaphatod a sört?

A kezem megállt a levegőben, miközben egy konyharuha után nyúltam, hogy letöröljem a pultot.

– Senki nem mond ilyet, apa!

– *Mindenki* ezt mondja – felelte, és ellökte magát a pulttól, majd a kezeit csípőre tette.

A szememet forgattam, és elkezdtem letörölni a morzsákat a vitrin tetejéről.

– Tényleg? Kicsoda? – kérdeztem kihívóan, amikor az ajtó fölött megszólalt a csengő, és belépett egy vevő.

– Az emberek – jelentette ki határozottan.

Felsőhajtottam, és elfordultam apámtól. Az üzletbe lépő nőre mosolyogtam, és üdvözöltem. A pult túlsó végén lévő fehér csokis süteményekhez lépett, és azokat vizslatta. Miután meggyőződtem róla, hogy nincs kérdése, újra apámra néztem.

– Apa, kétezer-tizenkettő van, nem az ötvenes évek. Az emberek manapság folyton összeköltöznek, mielőtt komolyan elköteleznék magukat egymásnak. Egyszerűen szükségünk van egy kis időre, hogy megszokjuk egymást, és megtanuljunk családként együtt élni, anélkül, hogy megölnénk egymást. Nem olyan nagy ügy ez.

Apám válaszképpen csak puffogott, és most ő nézett rám ingerülten.

– De most tényleg, Claire, adtam bármi jelét annak, hogy régimódi lennék? Én csak nem akarom, hogy az a tahó azt higgye, hogy magához költöztethet téged és Gavint, aztán kész, nincs több dolga, nem kell a viszonyt hivatalossá tennie. Ha elvenne, nem kéne azon aggódnom, hogy a nyafogós lánykám bármikor felbukkanhat a házam előtt, és visszaköveteli a régi szobáját.

Vajon hány Butter Brickle szeletet tudok egyszerre a számba tömni?

– Tényleg *letahóztad* Cartert? Mi lenne, ha leülnénk a díványra, és megbeszelnénk azt a kis huligánt, és hogy te miért is nem vagy régimódi? – jelentettem ki ironikusan.

– Jobb lett volna, ha eladlak annak a vándorcirkusznak, amikor négyéves voltál. Most a tavon horgászhatnék, ahelyett, hogy itt beszélgetek veled erről – morogta apám.

Apám már kétszer volt házasságban, mielőtt elvette anyámat, és az első feleségének, Lindának a neve a karjára volt tetoválva. Amikor kicsi voltam, egy hegyes filctollal át akartam írni Linda nevét anyám

nevére, Rachelre, miközben apa aludt. Sajnos azonban felébredt, mielőtt befejezhettem volna. Három napjába telt, hogy lemossa Rindát a karjáról. Amikor elmeséltem ezt a történetet Carternek, elkezdett úgy énekelni, mint a kínaiak a *Karácsonyi történet* című filmben, borzasztó kínai akcentussal: *Diszicc fer a termeket fagyongy cokrokkal, fa-ra-ra-ra-ra, ra-ra-ra-ra!* Egyszer apámmal is próbált viccelni ezen:

– Maga tényreg szeretni Rinda.

Apám azt hitte, hogy Carter Scooby Doo-t utánozza, és egyáltalán nem találta őt viccesnek. Lehet, hogy ezért nem támogatta teljes mellszélességgel az együttélésünket sem. Mindez arra is jó példa, hogy miért nem akarok még beleugrani a házasságba. Apám háromszor, anyám kétszer ugrott neki, majd ezek után tizenkét éves koromban anyám végül úgy döntött, hogy a házasságot nem neki találták ki, azzal vett egy lakást a városban, és odaköltözött.

Nincsenek igazán ragyogó példák az életemben arra, hogy az emberek boldogan éltek, amíg meg nem haltak. A lényeg inkább szerintem az, hogy mindenki meghozza a maga döntéseit élete során. És lesznek jó és rossz döntései. De minden döntés segít megérteni, kik is vagyunk valójában, satöbbi, satöbbi, satöbbi. Bármilyen is az apám véleménye, nekem tudnom kell, hogy Carter horkolása és abbéli képességének a teljes hiánya, hogy új vécépapírtekercset tegyen a vécépapírtartóra, vízvázalató lesz-e a viszonyunkban, vagy törvényesítjük a kapcsolatunkat, amiből aztán már nem tudunk kihátrálni.

Mindeddig, a hülye rossz szokásokat nem számítva, nagyon jól megy mindkettőnknek az együttélés. Gavin is szépen megszokta az új helyzetet, és én sem fojtottam meg Cartert álmában. Szóval, minden szép és jó.

Apám végre rájött az arckifejezésemből, hogy részemről ez a beszélgetés le van zárva, és nem érdekelnék a további érvei, úgyhogy nem hozakodott elő több sörös, szexuális, akármilyen hasonlattal. Felkapta az újságot a pultról, amit még akkor rakott le oda, amikor bejött, a hóna alá csapta, és az ablaknál álló egyik kis asztalhoz sétált, hogy megigya a kávéját. Függetlenül attól, mennyire vette el a kedvemet apám, amikor a négy kerek, fekete asztalra néztem, amit az üzlet elülső részében állítottam fel, egyből mosolyoghatnékam támadt. A múlt héten szállították ki az asztalokat, és látni, hogy valaki ott ül mellettük, még ha az apám is az, vigyorgásra készítetett. Ez az *én* boltom, és azok az *én* asztalaim, és semmi nem tudta elrontani azt a felemelő érzést, amit ez a tudat adott nekem.

Újra megszólalt az ajtó feletti csengettyű. Odapillantottam, és megláttam a barátnőmet, Jennyt. Komor arccal viharzott be. Soha életemben nem képzeltem volna, hogy egy ilyen nővel valaha is barátságot köthetnék. Olyan gyönyörű, mint egy modell, és nem sok mindennek van értelme, ami kijön a száján. Ám az elmúlt néhány hónapban, amióta ismerem, bebizonyította, milyen jó barát. Gondolkodás nélkül segítene bárkinek bármiben, amire megkérik. Mindenki legnagyobb meglepetésére Jenny sikeresen fűzte be és csavarta a kicsi ujjacskája köré Carter legjobb barátját, Drew-t. Drew a legnagyobb hímringyó, akit valaha hátán hordott a föld, de ki tudja, miért, Jenny képes volt megszélidíteni őt. Valamennyire.

– Hé, mi történt? – kérdeztem Jennyt, és kiléptem a pult mögül, hogy találkozjak vele félúton az ajtó felé. Az órára pillantottam, és láttam, hogy még csak délelőtt tizenegy óra van. – Miért nem vagy a munkahelyeden?

Jenny elsőéves főiskolás kora óta ugyanannál a számítógépes tervező cégnél dolgozott. Gyakornokként kezdett náluk, és gyorsan

küzdötte fel magát a ranglétrán, mostanra ő volt az egyik legtehetségesebb grafikus a csapatban. Egy pillanat alatt a segítségemre sietett, amikor a bolt megnyitására készültem, szabadidejében megcsinálta az összes szórólapot, prospektust és névjegykártyát, amiért ráadásul semmilyen fizetséget nem fogadott el. Ez volt az egyik legfőbb oka annak, amiért kedveltem őt.

Bárki, aki nem kér pénzt a megrendelt szolgáltatásért, az rendes ember, az én mércém szerint.

Jenny a munkájával kapcsolatos kérdésekre hisztérikusan felnevetett, és összefonta a karját a mellén.

– Remek kérdés, Claire. A válasz pedig az, hogy kirúgtak! – felelte, majd kitört belőle a sírás, a nyakamba vetette magát, és az arcát a vállamba temette.

Ó, Jézusom, csak ezt ne!

Bénán behajlítottam könyökből a karomat, és meglapogattam a derekát. Jenny szorosan magához ölelt, én pedig nem értem feljebb. Benyúltam a másik kezemmel a farmerom zsebébe, és kihúztam a mobilomat. Gyorsan küldtem egy „Istenem, kérlek, segíts!” üzenetet Liznek a szomszédba.

Jenny egyre csak sírt, szipogott, és pár percenként újra kezdte a hüppögést. Finoman kiköptem a haja egy részét, miközben ő továbbra is a nyakamba és a vállamba fúrta a fejét, és idegesen pillantgattam a telefonomra, azon agyalva, meddig kell még úgy tennem, mintha szívesen vigasztalnék tragédiákat átélt embereket, mielőtt Liz átvonsolja ide a seggét, és kiment ebből a helyzetből. Nem lett volna túl baráti gesztus tőlem, ha kiborulok azon, hogy egy kupac takony kenődött szét a pólóm vállán. A telefonom megzizzent a kezemben. Jenny válla fölött átkukucskálva megnéztem az üzenetet.

Nem érek rá, vevővel vagyok. Szedd össze magad,
és nyugtasd meg te! Viselkedj végre úgy, mint akinek
puncija van, és öleld meg őt, az isten bassza meg!

XOXO Liz

A fogaimat csikorgatva tudomásul vettem, hogy magamra maradtam a vigasztalás poklának bugyraiban.

– Jól van, na – mondtam neki, és meglapogattam újra a hátát.

Tényleg azt hiszem, hogy fiúnak kellett volna születnem. Nem sok nőt ismerek, aki idegenkedik az érzelemnyilvánítástól. Ha meglátok egy síró nőt, általában elfutok a másik irányba. Nem vagyok az a fajta, aki átöleli a másikat, és azt mondogatja, hogy minden rendben lesz – mert valószínűleg úgysem lesz. Valószínűleg ugyanolyan szar lesz, akár átölelem a másikat, akár nem, így aztán mindenkinek az a legjobb, ha egyszerűen csak félreállok, és másra hagyom a tapizást. Én sokkal jobban érzem magam, ha dagonyázhatok a dühben, és addig fortyoghatok valamin, míg szét nem robban a fejem. Ez természetes. Ölelkezni, sírni és a taknyomat folytatni valakire, nem az.

– De hát nem most kaptál fizetésemelést? Mi a fenéért akarnak kirúgni? – kérdeztem, és próbáltam kitekeredni a karjaiból, és finoman elhúzódnai tőle.

Ne nézd meg, hogy taknyos-e a vállad! Ne nézd meg, hogy taknyos-e a vállad! Tudom, hogy érzed, hogy ott van, de az isten szerelmére, NE NÉZZ RÁ!

Jenny nagy nehezen eleresztett, és a kézfejjével megtörölte könnyes arcát. Bárcsak ezt csinálta volna a taknyával is, ahelyett, hogy a vállamra folytatta volna!

– Fogalmam sincs, miért rúgtak ki. Adtak valami hangzatos vagyárázatot arról, hogy milyen fontos a pozitív hozzáállás – nyöszörögte.

– Úgy érted, *magyarázatot*? – kérdeztem zavartan.

– Claire, koncentrálj! Kirúgtak! Ne lovagolj most a szavakon! – kiabált Jenny.

Vettem egy nagy levegőt, hogy megnyugodjak, és csípőre tettem a kezem, nehogy megfojtsam őt.

– Értem. Szóval, azért rúgtak ki, mert nem tetszett nekik a hozzáállásod? – ismételtem el más szavakkal.

Jenny hitetlenkedve néz rám.

– Durva, nem? Mondtam nekik, hogy én vagyok a legpozitívabb ember az egész kócerájban.

– Jegyzőkönyv? – kérdeztem.

– Én nem vagyok könyvelő. Miről beszélsz? Figyelsz te egyáltalán? Ittál?

Az utolsó mondatát színpadiasan suttogva ejtette ki a száján, miközben a korábban érkezett vevőre nézett. Megszorítottam az ornyergemet, és próbáltam nem toporzékolni és hisztizni, mint Gavin szokta, amikor megmondom neki, hogy el van tiltva a PlayStationtól.

– Míhez kezdek munka nélkül? – nyavalyogta, és fel-alá járkált előttem. – Most leszünk három hónaposak Drew-val, és valami igazán különlegeset akartam neki venni, de így nem engedhetem meg magamnak.

Elkaptam a könyökét, hogy abbahagyja végre a járkálást, és visszahúztam a pult mögé, amikor láttam, hogy a vevő kiválasztotta, hogy mit kér.

– Biztos vagyok benne, hogy Drew meg fogja érteni – mondtam neki, miközben megtöltöttem egy dobozt a nő által kért fél kiló, fehér csokival borított pereccel.

– Nem, nem fogja. Nagyon mérges lesz. Már elmondtam neki, hogy mit akarok venni, és nagyon várja, hogy megkapja a műpuncsihoz való öntőkészletet – mondta bánatosan.

A földre ejtettem a fém süteményes kanalat, és Jennyre pillantottam, aki elkeseredetten sóhajtozott. Felvettem a kanalat, és a mosogatóba dobtam, aztán elővettem egy tisztát, és közben mindenféle gondolat suhant át az agyamon, aminek nem kellett volna, amikor egy vevőre vártam – például zöld trutyival borított sunák és a hűtőm hátuljában lévő Tupperware edény körül táncoló, két hónapos spagetivel töltött, sajtból öntött műpuncik.

Jenny rám pillantott, és meglátta az iszonyatot az arcomon, amint próbáltam a szemem előtt megjelenő, sajtból öntött műpuncik képét elhessegetni, mialatt azok Vanilla Ice hangján azt éneklük, hogy „önts, bébi, önts”.

– Claire, nem láttad azt az új terméket, amit Liz szerzett múlt héten? Ez egy öntőforma, amiből kiöntheted a puncidat, és így a pasid... tudod...

Jenny a punciba hatoló pénisz ezeréves jelét mutatta, kört alkotva bal keze hüvelyk- és mutatóujjából, jobb keze mutatóujját pedig ki-be mozgatva a körből.

– Fúj, micsoda? Ez undorító! – suttogtam, és a kezére ütöttem, hogy hagyja abba ezt a mozdulatot az ujjáival, miközben átnyújtottam a vevőnek a kért csokit.

– Ez nem undorító – mondta Jenny. – Ez romantikus. Drew szeretne egy másolatot a... – a vevőre pillantott, majd halkán folytatta

– ... szerelmi alagutamból, hogy velem lehessen akkor is, amikor külön vagyunk.

Elléptem mellőle, amíg beütöttem a kasszába az árat, és közben próbáltam nem magam elé képzelni Drew-t, ahogyan egy fityegő, szilikonpunci-szerű dolgot tart a kezében, és úgy becézgeti, mint ha az Jennyé lenne.

Jaj, én úgy szejtetem az én cuki kis mű Jennypuncimat! Igen, szejtetem!

– Nem lenne egyszerűbb simán venni neki egy gumibabát, és ráragasztani a fényképedet a fejére? – kérdeztem, miközben néztem, ahogy a vevő elhagyja a boltot, kezében a doboz csokis pereccel, és csak remélni mertem, hogy nem hallott túl sokat a beszélgetésünkből ahhoz, hogy egy életre elmenjen a kedve a boltomtól.

Jenny szánakozva rám nézett, és megrázta a fejét.

– Neked egyáltalán nincs érzéked a romantikához, Claire.

Felháborodottan, magamban durrogva megtöltöttem egy dobozt csokiba mártott eprekkel egy ebéd utáni megrendeléshez. Nagyon is romantikus vagyok.

Épp ma reggel hagytam Carternek (aki még aludt) egy dobozzal a kedvenc sütiéből a gombóccá gyúrt párnája mellett: fehér csokiba mártott összetört burgonyachipseket és karamellával megszórt pereceket. Úgy gondoltam, ez majd felkészíti őt arra az üzenetre, amit a doboz mellett hagytam neki, és amiben azt írtam, hogy ha még egyszer felhajtva hagyja a végülőkét, és a seggem akaratom ellenére fürdőben részesül reggel hatkor, pillanatragasztót kenek a makkjára, amíg alszik. Még néhány X-szel és O-val is kiegészítettem az aláírástomat.

Ki mondta, hogy a romantika halott?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Becsuktam a doboz epret, majd befejeztem a csomagolást a védjegyemmé vált rózsaszín szalaggal és a bolt nevét és címét tartalmazó matricával. Félretettem a dobozt, és Jenny felé fordultam, aki éppen egy egész serpenyőnyi fehér csokival borított Nutter Butter sütit szippantott be, amivel aznap reggel kísérleteztem.

– Jenny, tedd le a csokoládét, és lassan lépj el a tálcától! – vettem elő a legnyugodtabb túsztárgyalós hangomat. – Már akartalak kérdezni, hogy tudnál-e segíteni néhány dologban, de tudtam, hogy nem érsz rá a munkád miatt – magyaráztam, miközben odanyúltam mellé, és elvettem tőle a tálcát, mielőtt Jenny megsérül, vagy valaki másnak kárt okoz a csillapíthatatlan falánkságával.

– Munka! – vinnyogta Jenny lefelé görbülő szájjal.

Kinyújtotta mindkét kezét, és megragadta a csokival félig teli tálcát.

– Jézusom, megengeded, hogy befejezzem?! – ripakodtam rá, és rácsaptam a kezére.

Jenny felsóhajtott, és nagy nehezen elengedte a csokis tálcát. Kiköpött egy félig megrágott Nutter Buttert a kupac közepébe, majd felém fordult.

– Nagyon finomak, de kezd felfordulni a gyomrom – motyogta, és egyik kezével a gyomrát tapogatta.

Elraktam a tálcát oda, ahol biztosan nem éri el, és én sem láthatom, nehogy nekem is felforduljon a gyomrom.

– Ahogy az imént említettem, van egy nagy csomó dolog, amiben segíthetnél. Szükségem volna egy weboldalra, amit gondozni is kéne, a reklámozást is kézbe kell venni, meg mindent, ami a boltom marketingjéhez hozzátartozik, és amiről én semmit sem tudok. Valamelyik nap felhívott egy újság, mert interjút akarnak velem készíteni, és fogalmam sincs, mit csináljak. Tudom, hogy nem ez az